

Arrest

nr. 305 785 van 26 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X, op 28 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een minderjarige Pashtoun afkomstig uit Kakas (gelegen in het district Qarghayi, provincie Laghman), Afghanistan en heb je de Afghaanse nationaliteit.

Jouw vader, S.I. (...), werkte sinds 2015/2016 als geheim agent voor de nationale veiligheidsdienst (NDS). De taliban kwam dit te weten. Eén jaar voor de machtsovername door de taliban (i.e. augustus 2020) pleegde de taliban een bomaanslag tegen je vader. Je vader raakte hierbij gewond aan zijn been. Vier à vier en een halve maand voor je vertrek (i.e. maart/april 2021) stuurde de taliban een dreigbrief. Drie maanden voor je vertrek (i.e. mei 2021) kwam er een tweede dreigbrief van de taliban toe. In die brieven vroeg de taliban dat je vader zijn werk voor de NDS stopte. Je vader bleef echter bij de NDS werken. Je verhuisde vervolgens samen met je ouders, je broers en zussen naar Mama Mina, gelegen in Jalalabad, Nangarhar. Je vader

diende een klacht in bij de Afghaanse overheid voor de twee dreigbrieven. Je verliet Afghanistan samen met je vader bij de machtsovername door de taliban (i.e. augustus 2021). Jullie reisden naar Iran. In Iran raakte je het contact met je vader kwijt toen de politie op een menigte schoot. Sindsdien vernam je niets meer van je vader. Na drie à drie en een halve maand in Iran verbleven te hebben reisde je door naar Turkije, waar je zes maanden verbleef. Vanuit Turkije reisde je met de boot naar Italië. Vandaaruit reisde je verder over land naar België, waar je een dag voor je een verzoek om internationale bescherming aankwam. Je verzocht om internationale bescherming op 30 mei 2022. Na jouw vertrek kwam de taliban drie à vier keer bij je moeder in Jalalabad langs. Ze zochten jou en jouw vader. De laatste keer waren ze in jouw woning op zoek naar wapens. Je haalt aan dat de taliban jou viseert omwille van jouw vader zijn werk. Ze willen jou arresteren om zo jouw vader te vinden. Je vreest hierdoor vermoord te worden. Je haalt ook aan dat de taliban jouw broer F. (...) willen rekruteren. Je werpt ook op dat je in Afghanistan niet naar school kan gaan omdat de taliban nu verwacht dat je naar de madrassa gaat. Er zal ook van je verwacht worden dat je jouw baard laat groeien. Jouw advocaat haalt tot slot aan dat jij je goed integreert in België.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten voor: jouw originele taskara, twee originele badges van jouw vader zijn werk voor de NDS, jouw vader zijn originele wapenkaart, verschillende originele attesten en certificaten over jouw vader zijn werk, de originele dreigbrieven die de taliban naar jouw vader stuurde, de klacht die jouw vader naar aanleiding van de dreigbrieven indiende bij de politie van Nangarhar, een brief van de NDS waarin staat dat zij informatie hebben ontvangen dat het Haqani-netwerk hun interne groepen heeft opgedragen om jouw vader te vinden, een attest van een ziekenhuis in Afghanistan waaruit blijkt dat je vader naar aanleiding van de bomaanslag in mizan 1399 (Afghaanse kalender; september/oktober 2020) opgenomen werd ter verzorging en een foto van een onbekende persoon.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft het feit dat je voogd tijdens je interview voor de DVZ aanhaalde dat je slecht sliep en dat hij afspraken zou plannen bij een dokter en een psycholoog, dient opgemerkt te worden dat je voor het CGVS weergaf dat het slecht slapen een beetje verbeterd was doordat je van kamer veranderd was (CGVS, p. 15). In je vorige kamer was immers veel lawaai (CGVS, p. 15). Je haalt aan dat je geen verdere fysieke of psychische problemen kent (CGVS, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van je verklaringen, van de concrete en actuele situatie in je land van herkomst en van alle elementen uit je dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus jou niet kan worden toegekend.

Je haalt aan dat jouw vader werkzaam was voor de nationale veiligheidsdienst (NDS) en dat hij hierdoor problemen kende met de taliban. Ook jij kende door jouw vader zijn werk problemen met de taliban (CGVS, p. 16 en 27). Er dient echter vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan je beweerde problemen met de taliban.

Vooreerst legde je wisselende verklaringen af over wie jouw reis uit Afghanistan organiseerde. Bij jouw inschrijving voor de DVZ stelde je dat jouw oom langs vaderskant, H.H. (...) jouw reis organiseerde (Fiche mineur étranger non accompagné, p. 4). Jouw vader woonde aldus jouw verklaringen toen in Jalalabad (Fiche mineur étranger non accompagné, p. 3). Bij jouw later interview bij de DVZ stelde je jouw vader jouw reis regelde en tijdens jullie vlucht raakten jullie in Iran van elkaar gescheiden (Verklaring DVZ, vraag 16 en 33). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS geef je daarentegen aan dat jouw vader jouw reis tot en met Iran regelde en dat jouw oom nadien deze taak op zich nam (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met jouw eerdere uitspraken voor de DVZ herhaalt je louter dat jouw vader het eerste deel van jouw reis regelde en dat jouw oom dit sinds je verblijf in Iran overnam (CGVS, p. 22). Dit verklaart jouw eerdere uitspraken voor de DVZ geenszins. Dat jouw advocaat aangeeft dat je bij jouw inschrijving bij de DVZ geen kans kreeg om alles uitgebreid te leggen, dat het op dat moment niet uitmaakte wie jouw reis regelde, ook niet voor de persoon die het interview afnam, dat je dit interview afnam zonder voogd of andere vertrouwenspersoon, dat je deze verklaringen kort na een lange reis aflegde, dat je nog geen idee had over de asielprocedure in België en dat je niet wist dat jouw verklaringen precies en gedetailleerd moesten zijn, volstaan niet als verschooning (CGVS,

p. 28). Van een verzoeker om internationale bescherming – zelfs een minderjarige – mogen ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen verwacht worden. Bovendien verklaarde je tijdens je later interview voor de DVZ dat jouw vader alles van jouw reis regelde (Verklaring DVZ, vraag 33). Dit staat lijnrecht tegenover je verklaring voor het CGVS dat jouw oom een deel van jouw reis regelde (CGVS, p. 22). Wanneer dit interview plaatsvond (04.11.2022) was je bovendien wel al geruime tijd in België en werd je wel bijgestaan door een voogd. Daarenboven ondertekenden zowel jij als je voogd jouw verklaringen op de DVZ ter goedkeuring nadat deze jou in het Pashtu werden voorgelezen. Jouw algemene geloofwaardigheid komt gelet op voorgaande in het gedrang.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat jouw vader, wegens zijn problemen met de taliban, Afghanistan verliet en vervolgens in Iran vermist raakte (CGVS, p. 16). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hieromtrent.

Vooreerst kan herhaald worden dat je bij jouw inschrijving bij de DVZ stelde dat jouw vader op dat moment nog in Jalalabad, Nangarhar verbleef (Fiche mineur étranger non accompagné, p. 3). Hiermee geconfronteerd kom je niet verder dan te ontkennen dat je dit gezegd hebt (CGVS, p. 25-26). Er kan echter niet ingezien worden waarom de desbetreffende ambtenaar bij de DVZ verklaringen zou noteren die jij niet gezegd zou hebben. De hierboven beschreven opmerkingen die jouw advocaat maakte over jouw inschrijving voor de DVZ doen hieraan geen afbreuk.

Daarnaast stemmen de door jou overhandigde dreigbrieven van de taliban en de klacht van jouw vader niet overeen met jouw verklaringen. Jij stelt voor het CGVS dat eerst de bomaanslag plaatsvond tegen je vader. Je geeft aan dat dit één jaar voor de machtsovername gebeurde (CGVS, p. 14, 15 en 17). De machtsovername vond plaats in augustus 2021, bijgevolg kan – voortgaande op jouw verklaringen – aangenomen worden dat de bomaanslag tegen je vader in augustus 2020 plaatsvond. Jouw vader situeerde de aanslag evenwel op 18.03.1400 (Afghaanse kalender; 8 juni 2021), zoals blijkt uit de door jou ingediende klacht. De anticriminaliteit-sectie van de politie van Nangarhar bevestigt de aanslag, maar situeert deze op 27 Jawza 1400 (Afghaanse kalender; 17 juni 2021), zoals eveneens blijkt uit de klacht. Het feit dat in de klacht van jouw vader twee verschillende data gebruikt worden over het tijdstip van de bomaanslag tegen je vader en dat deze data bovendien dermate verschillen van jouw verklaringen, duidt erop dat er hier geen geloof aan kan gehecht worden. Daarenboven stel je dat jouw vader de klacht niet indiende voor het verwond raken bij de bomaanslag maar wel voor de twee dreigbrieven die je vader kreeg (CGVS, p. 15). Dit komt echter niet overeen met de inhoud van de klacht. Er wordt in deze klacht evenwel met geen woord gerept over de twee dreigbrieven.

Jouw bewering dat de dreigbrieven pas verstuurd werden na de bomaanslag (CGVS, p. 15 en 19) valt verder niet te rijmen met het geheel aan data opgenomen in de dreigbrieven en de klacht die je voorlegde. Zoals hierboven reeds weergegeven wordt in de klacht van jouw vader de bomaanslag evenwel enerzijds op 8 juni 2021, anderzijds op 17 juni 2021 geplaatst. De dreigbrieven dateren evenwel van 20.09.1442 (Islamitische kalender; 2 mei 2021) en 05.11.1442 (Islamitische kalender; 15 juni 2021). Dat de door jou overhandigde documenten inhoudelijk incoherent zijn blijkt ten overvloede uit het attest van het ziekenhuis in Afghanistan waarin gesteld wordt dat je vader naar aanleiding van de bomaanslag in mizan 1399 (september/oktober 2020) ter verzorging werd opgenomen. Er kan aldus geen enkel geloof gehecht worden aan de door jou geschetste problemen van jouw vader.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging/de huidige situatie/de verblijfplaats van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt niet aan.

Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan je a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Ook wat betreft jouw eigen problemen overtuigen jouw verklaringen niet. Zo stel je initieel voor het CGVS dat de taliban één keer na jouw vertrek bij jou thuis langskwam, op zoek naar wapens. Gevraagd naar bevestiging of de taliban na jouw vertrek één keer langskwam, antwoord je “ja” (CGVS, p. 22-23). Je komt daar echter meteen op terug en stelt dat de taliban in totaal drie à vier keer langskwam (CGVS, p. 23). Hiermee geconfronteerd kom je niet verder dan louter te volharden in jouw laatste versie waarbij je stelt dat de taliban één keer langskwam om naar wapens te zoeken en nadien nog twee à drie keer langskwam om jou en je vader te komen zoeken (CGVS, p. 23).

Tot slot is het opmerkelijk dat jouw broer F. (...) tot op heden geen problemen kende met de taliban. Je stelt dat jij door de taliban gezocht wordt om zo jouw vader te pakken te krijgen (CGVS, p. 24). Jij werd daarom door de taliban gezocht toen je 15 jaar oud was (CGVS, p. 5 en 23). In die optiek is het dan ook opmerkelijk dat je broer F. (...) - waarvan je op 4 november 2022 beweerde dat hij 13 jaar oud is (Verklaring DVZ, vraag 18) – op heden niet gezocht/gearresteerd wordt door de taliban. Hiermee geconfronteerd stel je dat jouw broer “toen 12 jaar” was, wat geenszins verklaart waarom hij momenteel geen problemen kent. Nogmaals geconfronteerd met het feit dat F. (...) bijna dezelfde leeftijd heeft als toen jij Afghanistan verliet, stel je dat dit jouw reden van jouw verzoek is, om hem namelijk in veiligheid te brengen (CGVS, p. 24-25). Dit wijzigd geenszins de conclusie dat het opmerkelijk is dat hij tot op heden geen problemen kende met de taliban. Jouw advocaat haar repliek dat je broer nog op een kind lijkt omdat hij nog niet gepubereerd heeft en dat twee jaar leeftijdsverschil groot is op deze leeftijd, weet niet te overtuigen (CGVS, p. 29). Indien het de taliban (die bekend staan er niet voor terug te deinzen om mensenrechten te schenden) louter te doen is om – via een arrestatie van iemand van jouw familie - jouw vader te pakken te krijgen, kan niet ingezien worden waarom deze twee jaar het verschil zouden maken om jouw broer al dan niet te arresteren. Daarenboven is jouw bewering dat de taliban F. (...) zou willen rekruteren onlogisch. Gelet op jouw vader zijn functie bij de NDS en zijn eerdere problemen met de taliban zou jouw broer zijn loyaliteit voor de taliban meer dan gering zijn (CGVS, p. 24-25).

Gelet op het geheel aan voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan jouw beweerd vluchtrelaas.

Je werpt verder op dat je in Afghanistan niet naar school zou kunnen gaan omdat de taliban nu verwacht dat je naar de madrassa zou gaan. Er zou ook van je verwacht worden dat je jouw baard zou laten groeien. Jij wil dit niet omdat je een baard vies vindt (CGVS, p. 24 en 26). Het loutere feit dat je naar een madrassa zou moeten gaan (waar je in het verleden al 2 jaar naar toe ging, CGVS, p. 6) en niet naar een school en dat je een baard moet laten groeien kan evenwel niet weerhouden worden als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien moet opgemerkt worden dat jouw broers momenteel wel nog steeds naar school gaan (CGVS, p. 8).

Jouw advocaat haalt verder aan dat jij je best doet om je te integreren, dat je in België in center parcs werkt, dat je Belgische vrienden hebt, dat je elke dag naar school gaat, dat je het belang kent van de taal te leren en van hoe je te gedragen in België (CGVS, p. 10, 11 en 29). Er moet echter worden vastgesteld dat uit deze elementen geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofdte kan worden afgeleid. Je toont immers niet aan dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Gelet op het geheel aan voorgaande kan uit de door jou opgeworpen asielmotieven aldus geen nood aan internationale bescherming vastgesteld worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationale of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke

regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en

de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire

situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatieverrichting, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername

heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je in Afghanistan naar school en de madrassa geweest te zijn. Je hebt ook nog steeds contact met je familie (CGVS, p. 5, 6 en 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jouw documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet wijzigen. Jouw identiteit en herkomst staan op zich niet ter discussie. Dat jouw vader bij de NDS werkte, wordt op zich evenmin in twijfel getrokken. Wel maak je

niet aannemelijk dat jouw vader zich omwille van zijn functie in een problematische situatie bevindt. Evenmin maak je aannemelijk dat jij, omwille van jouw vader zijn functie, problemen kende of in de toekomst zou kennen met de taliban. De dreigbrieven, de klacht van jouw vader en het attest van het ziekenhuis werden reeds besproken. De brief van de NDS volstaat niet om te gewagen van een geloofwaardig relaas. Opdat documenten bewijskrachtig zouden zijn, dienen deze ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. De foto van een onbekende laten niet toe enig risico in jouw hoofde af te leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van:

- "- het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen;*
- van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".*

Verzoeker gaat vooreerst in op zijn leeftijd en zijn kwetsbaarheid. Dienaangaande geeft hij aan:

"De verzoeker kwam België binnen op zeer jonge leeftijd, als niet-begeleid minderjarige. Intussen is hij zeventien jaar oud."

De bijzondere maatregelen die genomen werden om tegemoet te komen aan de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker, blijken onvoldoende. Het aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen, bijvoorbeeld, kan immers niet volstaan.

"Het was in casu van belang om rekening te houden met het gegeven dat de verzoeker aankwam toen hij slechts zestien jaar oud was, en dat hij aldus zeer jong was op het moment dat zijn problemen zich voordeden en hij Afghanistan verliet. Quod non. Hij was een kind, het is, bijvoorbeeld, niet meer dan normaal dat hij niet van alles op de hoogte is.

De verzoeker ziet niet in hoe er met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en met zijn kwetsbare mentale toestand rekening gehouden werd bij de beoordeling van zijn relaas."

Met betrekking tot de aan hem verweten inconsistentie inzake zijn reisweg, doet verzoeker gelden:

"Het is frappant dat de verwerende partij enerzijds stelt dat de aanwezigheid van verzoekers voogd tijdens het persoonlijk onderhoud als een bijzondere procedurele maatregel wordt beschouwd, en anderzijds geen enkel meedogen toont wanneer er een misverstand bestaat met verklaringen die de verzoeker deed op een moment dat hij niet begeleid werd door deze voogd. Dit maakt zeer duidelijk dat absoluut geen rekening werd gehouden met verzoekers kwetsbaarheid. Minstens blijkt de verwerende partij van mening dat de verzoeker enkel op het CGVS kwetsbaar was, en daarvoor niet.

De verzoeker wenst te verduidelijken dat zijn vader de reis regelde tot Iran. Toen hij gescheiden raakte van zijn vader, was het zijn oom H.H. (...) die de rest regelde. Bij aankomst in België gaf hij aan dat zijn oom de reis regelde, omdat hij het laatste deel, vlak voor zijn aankomst, had geregeld. Later gaf hij aan dat het zijn vader was, daar hij het vertrek uit Afghanistan regelde. Verzoekers verklaringen komen wel degelijk overeen. Pas op het CGVS kreeg hij de kans om uit de doeken te doen hoe de vork precies in de steel zat."

Dat hij in de fiche MENA aangaf dat zijn vader nog in Jalalabad was, verklaart verzoeker als volgt:

"Wat dit betreft herhaalt de verzoeker dat hij verward was toen hij aankwam in België en uitgeput door de lange reis. Wanneer hij sprak over Jalalabad, doelde hij op de laatste verblijfplaats van zijn vader in Afghanistan."

Betreffende de dreigbrieven, stelt verzoeker:

"De verzoeker houdt vast aan zijn verklaringen. Hij is overigens van mening dat daar Afghaanse documenten sowieso een beperkte bewijswaarde hebben, zijn verklaringen primeren op de inhoud van de documenten."

Verzoeker vervolgt:

"Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat de familieleden van voormalige ANSF-soldaten aan bepaalde voorwaarden moeten voldoen om door de taliban lastiggevallen te worden. Duizenden Afghaanse families bevinden zich in dezelfde situatie:

(...)

De taliban kwamen nog verschillende keren langs bij verzoekers familie, op zoek naar zijn vader en de verzoeker zelf. Eén keer kwamen ze langs en doorzochten ze het huis op zoek naar wapens. Daarna kwamen ze steeds langs met vragen over de whereabouts van de verzoeker en zijn vader.”

Omtrent de motivering inzake zijn broer F., voert verzoeker aan:

“Wat dit betreft wenst de verzoeker te verduidelijken dat zijn familie in constante angst leeft. Op dit moment hebben ze echter niet de financiële middelen om ook F. (...) in veiligheid te brengen, al is dat uiteraard wel wat ze zouden willen. Daar komt nog bij dat de verzoeker absoluut niet wil dat zijn kleine broer dezelfde gevaarlijke reis als hijzelf onderneemt.”

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn situatie als (gepercipieerd) verwesterd Afghaan na de machtsovername door de taliban. Hij verwijt verweerder vooreerst dat deze naliert om deze situatie grondig te analyseren en verwijst daarbij naar een arrest dat de Raad in het verleden velde. Verder wijst verzoeker uitgebreid op en citeert hij uit algemene landeninformatie (verzoekschrift, p.10-22). Vervolgens betoogt verzoeker:

“De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat uit de beschikbare informatie niet blijkt dat in het algemeen gesteld kan worden dat personen die terugkeren uit het Westen risico lopen op vervolging. Echter verwijst de verwerende partij slechts naar één rapport (dat bovendien NIET uitsluit dat verwesterde Afghanen het risico lopen op vervolging) en gaat zij geheel voorbij naar al het onderzoek dat hierover werd gedaan. De verwerende partij ging aldus over toch een gedeeltelijke lezing van het EUAA-rapport, en liet na andere beschikbare informatie te consulteren. Wat betreft haar stelling dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging beschouwd kunnen worden, dient erop gewezen te worden dat het vaste rechtsspraak is van Uw Raad dat in Afghanistan banden met familie en de gemeenschap cruciaal zijn voor het leven aldaar. Wat betreft de overige elementen die de verweerder aanhaalt om te besluiten dat verwesterde Afghanen bij terugkeer geen gegronde vrees voor vervolging kennen, dient te worden gesteld dat het onduidelijk is waar zij haar informatie vandaan haalt, en dat de conclusies die zij trekt indruisen tegen wat in de hierboven aangehaalde onderzoeken wordt besloten.

De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds meer dan een jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten, onder meer door zijn scholing in België. Daarnaast heeft de verzoeker een pleeggezin. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker kwam aan in België in februari mei 2022 en is intussen dus ongeveer anderhalf jaar in België. De verzoeker heeft het gevoel dat hij hier, in België, open bloeide en opgroeide en openbloeide. Hij kwam op relatief jonge en beïnvloedbare leeftijd het land binnen en hij doet in België een studentenjob in Centerparcs. Met dit element moet rekening gehouden worden volgens twee recente arresten van Uw Raad.

De verzoeker doet zijn best om actief deel te nemen aan de Belgische samenleving en hij probeert op eigen benen te staan, onder meer door zijn scholing, zijn studentenwerk en zijn pleeggezin. Hij heeft zich hoe dan ook gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Indien de verzoeker, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn.

De verzoeker is bovendien niet langer bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd door zijn lange afwezigheid uit Afghanistan. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 61-63) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa”.

Verzoeker concludeert inzake de weigering van de vluchtelingenstatus:

“Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de verzoeker van oordeel dat hij aannemelijk maakte dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan, in lijn met de analyse van Uw Raad hieromtrent.

De verzoekers wijzen op de volgende elementen: (1) het feit dat hij al ongeveer anderhalf jaar in België doorbracht (2) het feit dat hij op jonge, minderjarige, leeftijd aankwam (2) de integratie van de verzoeker in België onder meer door zijn scholing, zijn werk en zijn pleeggezin, waardoor hij zich verschillende Belgische gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in Afghanistan (3) het feit dat hij in Afghanistan problemen kende met de taliban (4) de herkomst van zijn familie uit de provincie Laghman en (5) het risico dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land zijn geweest om te “verwesteren” of minstens als “verwesterd” beschouwd te worden en er ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer vertrouwd is met de plaatselijke normen en gebruiken, daar deze

fel veranderd zijn sinds zijn vertrek. Er is geen "margin of error" en de Taliban elke overtreding zwaar afstraft, te meer wanneer het jongens zijn die terugkeren uit het Westen die de regels overtreden."

Verzoeker gaat vervolgens in op de motieven die ten grondslag liggen van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker uit vervolgens kritiek, aan de hand van informatie van UNHCR, EUAA en Nansen, op de door verweerder gehanteerde bronnen en informatie en stelt:

"De verwerende partij kan aldus niet zomaar het advies van UNHCR naast zich neerleggen. Indien zij dit toch wil doen, moet zij met nauwkeurige en actuele informatie uit verschillende soorten bronnen aantonen waarom zij een andere mening toegedaan is. Quod non."

Vervolgens wijst verzoeker op informatie van "11.11.11.", een arrest van de Raad en een analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen. Verzoeker voert aan:

"Het is voor de verzoeker niet eenvoudig om te achterhalen hoe de situatie op dit moment is voor zijn familie. Enerzijds is het in Afghaanse families moeilijk om hierover te praten. De ouders van de verzoeker willen vermijden dat hij zich zorgen maakt om hen. Anderzijds verloopt het contact tussen de verzoeker en zijn familie heel moeizaam sinds de machtsovername door de Taliban. Er is weinig verbinding, waardoor het erg moeilijk is om diepgaande gesprekken te hebben.

De bestreden beslissing moet bijgevolg minstens vernietigd worden om een volledige en correcte analyse te maken van de geloofwaardigheid van de eiser."

Verzoeker gaat daarna in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Verzoeker wijst op een arrest dat in het verleden gevelde werd door de Raad en geeft aan:

"Het komt er dus op aan voor de verzoekende partij om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt."

Verzoeker doet voorts een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, aangaande de sociaal-economische en humanitaire situatie (onder meer op het vlak van de toegang tot gezondheidszorg, voedsel, water en werkgelegenheid en op het vlak van mensenrechtenschendingen) in Afghanistan (verzoekschrift, p.29-45). Vervolgens doet hij gelden:

"Na de machtsovername door de Taliban zorgde voor een abrupt einde aan de buitenlandse hulp die in Afghanistan geboden werd, wat leidde tot de verschrikkelijke toestand hierboven beschreven:

(...)

Opvallend is echter dat alle beschikbare informatie, vanaf augustus 2021 tot en met begin april 2022 hetzelfde stelt. Daaruit volgt dat de Taliban ofwel niet in staat is, ofwel onwillig is, om maatregelen te treffen om aan de economische en humanitaire crisis aan te pakken.

(...)

De verzoeker besluit dat hij de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen (of het nalaten daarvan) van de Taliban, en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor aan hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend moet worden."

Verder gaat verzoeker in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst op een arrest dat in maart 2022 gevelde werd door de Raad en geeft aan dat de bedenkingen in dit arrest te dezen ook relevant zijn daar verweerder geen informatie neerlegt die dateert van na december 2021.

Verzoeker doet in dit kader vervolgens een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan (verzoekschrift, p.47-59).

Daarna doet verzoeker een omstandig betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, betreffende het bewind van, de gepleegde mensenrechtenschendingen door en het leven onder het Talibanregime (verzoekschrift, p.59-65).

Met betrekking tot zijn persoonlijke omstandigheden, benadrukt verzoeker voorts:

"In casu, wordt het niet bestreden dat de eiser een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, wat "persoonlijke omstandigheden" inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken."

Verzoeker concludeert inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet:

"Ten slotte moet de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) worden geanalyseerd, met name drie arresten waarin het Hof verduidelijkt wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling, en dus van een schending van artikel 3 EVRM. In de analyse van Vluchtelingenwerk Vlaanderen wordt deze rechtspraak van het EHRM als volgt samengevat:

(...)

Als de vluchtelingstatus niet toekend zou worden aan de verzoekers, moet er vastgesteld worden dat de verzoekende partijen aan de voorwaarden van het artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 voldoen. De subsidiaire beschermingsstatus moet bij gevolg toegekend worden.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- In hoofddorde, de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen van 23 augustus 2023 te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen;

- In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te hervormen en het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen documenten of stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 12 april 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

Het betreft een aantal documenten aan de hand waarvan hij zijn integratie en zijn activiteiten in België wenst aan te tonen. Daarnaast gaat het om algemene landeninformatie en een lijst van veiligheidsincidenten die in Afghanistan plaatsvonden sedert september 2013.

Verzoeker wenst aan de hand van deze stukken aan te tonen dat hij ernstige inspanningen leverde om zich te integreren in de Belgische samenleving en daar daadwerkelijk in slaagde. Verzoeker wijst in dit kader op een arrest van de Raad waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een niet-begeleide minderjarige Afghaan die net als hem op jeugdige leeftijd in België aankwam, de Franse taal leerde en geïntegreerd was in België.

Tevens voert verzoeker aan dat de Afghaanse samenleving conservatiever is geworden en het onderwijs religieuzer.

Daarnaast wijst verzoeker op informatie inzake het risico voor familieleden van personen die voor de voormalige Afghaanse overheid werkzaam waren.

Voorts geeft verzoeker een overzicht van gewelddadige incidenten die in de provincie Laghman plaatsvonden in de periode van oktober 2023 tot maart 2024.

Verzoeker is van mening dat hij, gelet op zijn profiel, zijn jonge leeftijd, zijn problemen in Afghanistan, zijn integratie in België en de veiligheidssituatie in de provincie Laghman, een gegronde vrees voor vervolging koestert bij een terugkeer naar Afghanistan.

3.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting nog een tweede aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 17). Het gaat om een aanvullende nota die betrekking heeft op de situatie in Afghanistan.

In deze nota wijst verzoeker op en doet hij een betoog aan de hand van een vernietigingsarrest van de Raad van november 2023. Daarbij stelt hij onder meer dat de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is onvoldoende actueel is om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen.

Vervolgens tracht verzoeker aan de hand van de informatie die verweerder door middel van zijn aanvullende nota, zoals vermeld *sub* 3.2., aanreikte, aan te tonen dat er willekeurig geweld plaatsvindt in Afghanistan, dat er interne ontevredenheid heerst bij de taliban, dat de situatie in Afghanistan niet gestabiliseerd is en dat de taliban er de veiligheid niet kunnen garanderen.

Daarnaast doet verzoeker een betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, inzake de precare sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. In dit kader tracht hij aan te tonen dat de taliban hiervoor de verantwoordelijkheid dragen. Ook wijst verzoeker in zijn aanvullende nota op (informatie over) de problemen op het vlak van scholing en van gezondheidszorg voor mensen met psychische problemen. Verder benadrukt verzoeker dat de huidige normen en waarden in Afghanistan niet dezelfde zijn als in het verleden. De toepassing van de strengere versie van de islam kan volgens verzoeker aanleiding geven tot zware psychische problemen, zeker voor studenten die uit Europa zouden moeten terugkeren. Verzoeker wijst er voorts op dat het mandaat van UNAMA met een jaar verlengd werd, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is, alsmede dat uit het verslag van UNAMA blijkt dat de situatie in Afghanistan op veel vlakken slechter wordt. Het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is volgens verzoeker dan ook aangetoond. Minstens moet worden vastgesteld dat verweerder hiernaar geen onderzoek deed.

Verzoeker voert tevens aan dat verweerder impliciet maar zeker toegeeft dat verweerder niet over gegevens beschikt met betrekking tot terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen. Volgens verzoeker is het onterecht dat verweerder uit een gebrek aan informatie afleidt dat er geen problemen voor terugkeerders zijn.

Verzoeker benadrukt verder dat het standpunt van UNHCR en IOM inzake gedwongen terugkeer naar Afghanistan ongewijzigd blijft.

Bovendien stelt zich volgens verzoeker *in casu* een probleem van verwestering, minstens van 'gepercipieerde' verwestering.

Daarnaast voegt verzoeker nog een stuk bij deze aanvullende nota dat hij omschrijft als "*Nieuwe aanstelling voogd*".

3.2. Verweerder legt op 8 april 2024 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist vooreerst dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker geeft niet aan welke bepaling(en) van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht behelst, *in casu* en specifiek door de bestreden beslissing zou(den) (kunnen) zijn geschonden. Evenmin geeft hij concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt de schending van dit artikel niet dienstig aangevoerd.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft het feit dat je voogd tijdens je interview voor de DVZ aanhaalde dat je slecht sliep en dat hij afspraken zou plannen bij een dokter en een psycholoog, dient opgemerkt te worden dat je voor het CGVS weergaf dat het slecht slapen een beetje verbeterd was doordat je van kamer veranderd was (CGVS, p. 15). In je vorige kamer was immers veel lawaai (CGVS, p. 15). Je haalt aan dat je geen verdere fysieke of psychische problemen kent (CGVS, p. 15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan.

Waar verzoeker op algemene wijze beweert dat aan zijn jeugdige leeftijd door verweerder en met de genomen steunmaatregelen niet op voldoende wijze zou zijn tegemoetgekomen en waar verzoeker op eenvoudige en algemene wijze aangeeft dat het van belang was en is om rekening te houden met het feit dat hij nog zeer jong was op het ogenblik waarop hij Afghanistan verliet, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker met het opwerpen van dergelijke algemeenheden bezwaarlijk kan volstaan om *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of waarom verweerder bij de beoordeling van zijn verklaringen en zijn verzoek om internationale bescherming onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn leeftijd. Evenmin kan hij hiermee volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er *in casu* onvoldoende steunmaatregelen zouden zijn genomen ter tegemoetkoming van zijn bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige. Verder toont hij hiermee hoegenaamd niet aan dat, waar of op welke wijze zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken bij eenvoudige en elementaire elementen zoals zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat deze bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming daarbij op een voldoende correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie, over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen mochten of zouden mogen worden verwacht.

Verzoeker tracht verder geheel ten onrechte te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van *“zijn kwetsbare mentale toestand”* niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat aan hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Dient in dit kader immers te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel medisch of ander attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daadwerkelijk mentale of psychische problemen kende of kent; laat staan dat hij zou aantonen dat deze beweerde problemen van zulke ernstige aard waren of zijn dat deze van invloed (konden) zijn op zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om in het kader van het voorgaande ook maar enige verdere, concrete en nuttige duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe boudweg en op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze aan te geven dat hij niet zou inzien hoe er *“met zijn kwetsbare mentale toestand rekening gehouden werd bij de beoordeling van zijn relaas”*. Verzoeker toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaf bij de aanvang van zijn procedure, in de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ, daarenboven zelf eenduidig aan dat er volgens hem geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de fiche MENA, de verklaring van de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Nergens formuleerde verzoeker, diens voogd of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze respectieve onderhouden. Uit de inhoud van deze stukken blijkt bovendien dat verzoeker tijdens deze onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Verzoeker verklaarde bij het CGVS bovendien dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen, dat hij aldaar het belangrijkste kon vertellen, dat hij de tolk aldaar goed had begrepen, dat hij er papieren meekreeg en dat hij geen vragen of opmerkingen meer had over (het verloop van) het gehoor bij de DVZ (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.3-4). Ook gaf verzoeker bij het CGVS aan dat het op dat moment goed met hem ging en dat het ook goed ging op school (*ibid.*, p.2). Waar verzoekers voogd bij de DVZ aanhaalde dat verzoeker slecht sliep en dat deze afspraken zou plannen bij een dokter en een psycholoog, verklaarde verzoeker bij het CGVS daarenboven dat hij intussen beter sliep. Hij gaf aan van kamer te zijn veranderd, nu minder last te hebben van lawaai en daardoor beter te slapen. Verder gaf verzoeker expliciet aan dat hij geen andere psychische of fysieke problemen kende (*ibid.*, p.15). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud, stelde verzoeker verder dat hij de tolk goed had begrepen en dat hij alle

redenen voor zijn verzoek goed kon uiteenzetten (*ibid.*, p.27). Nergens maakte hij daarbij melding van enige mentale kwetsbaarheid die hem zou hebben verhinderd of zou kunnen verhinderen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en maakte hij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde problemen. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker – al dan niet ten gevolge van zijn voorgehouden psychische problemen – niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Dient derhalve te worden besloten dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.4. Dient verder te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift en met wat verzoekers advocaat ook reeds tijdens het persoonlijk onderhoud bij verweerder trachtte te doen gelden (administratief dossier, npo, p.28), bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming wel degelijk rekening kan en mag worden gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde in de fiche MENA. Het gegeven dat verzoeker aldaar nog niet werd bijgestaan door een voogd, dat het afnemen van de verklaringen in de fiche MENA niet uitgebreid geschied, dat verzoeker een lange reis achter de rug had, dat verzoeker aldaar nog geen idee zou hebben gehad van de procedure en dat verzoeker aldaar niet door zou hebben gehad dat zijn verklaringen precies en gedetailleerd moesten zijn, doet geenszins afbreuk aan het feit dat van verzoeker ook bij het invullen van de fiche MENA mocht worden verwacht dat deze bij machte was om de nodige verklaringen af te leggen en toelichting te verstrekken inzake de eenvoudige en elementaire vragen die hem aldaar werden gesteld inzake zijn identiteit, zijn meest naaste familieleden, zijn reisweg naar België, de absolute kern van zijn problemen en basiselementen zoals de documenten die hij had, de scholing die hij genoot en zijn laatste adres in Afghanistan. Het is dan ook niet ernstig van verzoeker om, middels een verwijzing naar de voormelde factoren, voor te houden dat van hem in de fiche MENA geen gedegen verklaringen mochten worden verwacht omtrent dermate eenvoudige en elementaire basisgegevens als zijn herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk en situatie en de kern van zijn problemen en dat aan de inhoud van de fiche MENA derhalve geen enkele waarde zou mogen worden gehecht. Van een verzoeker om internationale bescherming mogen, ook indien deze verzoeker nog minderjarig is, ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen worden verwacht.

4.5. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Kakas, in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader bij de NDS zou hij er problemen hebben gekend met en een vrees koesteren ten aanzien van de taliban, verhuisd zijn naar Jalalabad en zijn land van herkomst uiteindelijk hebben verlaten. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Zo blijkt vooreerst uit informatie van de Dublin-Unit van Italië, zoals opgenomen in het administratief dossier, dat verzoeker in Italië een andere geboortedatum heeft opgegeven. Hoewel hij in België voorhoudt te zijn geboren op (...) mei 2006, gaf hij in Italië immers aan te zijn geboren op (...) augustus 2005. Bij confrontatie met deze vaststelling, bood verzoeker hiervoor geen dienstige uitleg. Hij beweerde immers slechts dat hij in Italië enkel zou hebben vermeld dat hij 16 jaar was (administratief dossier, npo, p.25). Dit ontbeert, gezien in Italië (...) augustus 2005 als exacte datum werd genoteerd, echter iedere geloofwaardigheid.

Verzoeker legde eveneens frappant tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het onderwijs dat hij genoot in Afghanistan. In de fiche MENA stelde hij dat hij 9 jaar naar school ging in Afghanistan (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ gaf verzoeker aan dat hij maar tot het eerste jaar middelbaar naar school ging en een beetje kon lezen en schrijven. Verder voegde verzoeker toe dat hij in Afghanistan niet naar de madrassa ging (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Bij het CGVS gaf verzoeker, wanneer hij werd ondervraagd over hoe zijn dagen in Afghanistan eruit zagen, aan dat hij voormiddag naar school ging, 's middags thuis ging eten en daarna naar de madrassa ging. Volgens zijn verklaringen bij het CGVS zou verzoeker tot de 5^e of de 6^e graad naar school zijn gegaan en daarnaast twee jaar les hebben gevolgd aan de madrassa (administratief dossier, npo, p.5-6).

Tevens legde verzoeker inconsistente verklaringen af aangaande zijn laatste adres en de verblijfplaatsen van zijn familieleden in Afghanistan. In de fiche MENA gaf hij aan dat zijn laatste adres in Afghanistan was gelegen in Do Sarak in Jalalabad in de provincie Nangarhar. Ook zouden zowel zijn vader, zijn moeder, zijn broers als zijn zussen daar verblijven (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ gaf verzoeker echter aan dat hij woonde in Mama Meina in Jalalabad, Nangarhar, en dit het *"Laatste jaar tot mijn vertrek"*. Bovendien gaf hij aan dat zijn moeder, zijn broers en zijn zussen ook in Mama Meina woonden. Ten aanzien van zijn vader, beweerde verzoeker deze keer bovendien dat deze samen met hem het land had verlaten en dat hij van zijn vader gescheiden geraakte bij de grens met Iran (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10, 16A, 18). Bij het CGVS herhaalde verzoeker dat zijn laatste adres in Afghanistan was gelegen in Mama Meina in Jalalabad, doch preciseerde hij dat hij daar slechts woonde de laatste drie maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan. Verder herhaalde verzoeker bij het CGVS dat enkel zijn moeder, zijn broers en zijn zussen nog in Mama Meina waren, dat zijn vader samen met hem het land zou hebben verlaten en dat hij zijn vader uit het oog zou zijn verloren bij de grens met Iran (administratief dossier, npo, p.6-7). Wanneer verzoeker met de tegenstrijdigheid in zijn verklaringen omtrent de verblijfplaats van zijn vader werd geconfronteerd, bood verzoeker hiervoor daarenboven geen dienstige uitleg of verklaring. Hij vergenoegde zich er immers toe te ontkennen dat hij in de fiche MENA zou hebben aangegeven dat zijn vader nog in Jalalabad was, te beweren dat hij aldaar wel zou hebben verklaard dat zijn vader samen met hem vertrok van uit Jalalabad en te beweren dat men hem bij het invullen van de fiche MENA niet zou hebben gevraagd waar zijn vader op dat moment was (*ibid.*, p.25-26). Dit mist gelet op de inhoud van de fiche MENA echter kennelijk feitelijke grondslag. Waar verzoeker in dit kader *post factum* nog tracht op te werpen dat zijn verklaring omtrent het adres van zijn vader in de fiche MENA toe te schrijven zou zijn aan zijn verwarde toestand en aan de lange reis die hij op dat moment achter de rug had, dient voorts te worden opgemerkt dat deze uitleg bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoeker verschaftte deze uitleg immers niet wanneer hij met het voorgaande werd geconfronteerd bij het CGVS en beweerde aldaar, zij het ten onrechte, nog dat hij in de fiche MENA wel degelijk zou hebben verklaard dat zijn vader samen met hem was betrokken en dat bij het invullen van deze fiche aan hem niet werd gevraagd waar zijn vader op dat moment was. Hoe dan ook kan noch de vermeende verwarde toestand van verzoeker, noch het feit dat hij net een lange reis achter de rug had een verklaring bieden voor het feit dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde over een zodanig eenvoudig en elementair gegeven als de verblijfplaats van en/of het verlaten van Afghanistan door zijn vader.

Verzoeker legde tevens uiteenlopende verklaringen af aangaande de leeftijd van zijn vader en zijn moeder. In de fiche MENA gaf verzoeker op 30 mei 2022 aan dat zijn vader op dat ogenblik ongeveer 37 jaar was en dat zijn moeder op dat ogenblik ongeveer 35 jaar was (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ beweerde verzoeker slechts vijf maanden later echter dat zijn vader op dat ogenblik ongeveer 40 jaar was en dat zijn moeder op dat ogenblik ongeveer 38 jaar was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.16A).

Verder legde verzoeker manifest tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn reis naar België. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

"Vooreerst legde je wisselende verklaringen af over wie jouw reis uit Afghanistan organiseerde. Bij jouw inschrijving voor de DVZ stelde je dat jouw oom langs vaderskant, H.H. (...) jouw reis organiseerde (Fiche mineur étranger non accompagné, p. 4). Jouw vader woonde aldus jouw verklaringen toen in Jalalabad (Fiche mineur étranger non accompagné, p. 3). Bij jouw later interview bij de DVZ stelde je jouw vader jouw reis regelde en tijdens jullie vlucht raakten jullie in Iran van elkaar gescheiden (Verklaring DVZ, vraag 16 en 33). Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS geef je daarentegen aan dat jouw vader jouw reis tot en met Iran regelde en dat jouw oom nadien deze taak op zich nam (CGVS, p. 22). Geconfronteerd met jouw eerdere uitspraken voor de DVZ herhaal je louter dat jouw vader het eerste deel van jouw reis regelde en dat jouw oom dit sinds je verblijf in Iran overnam (CGVS, p. 22). Dit verklaart jouw eerdere uitspraken voor de DVZ geenszins. Dat jouw advocaat aangeeft dat je bij jouw inschrijving bij de DVZ geen kans kreeg om alles uitgebreid te leggen, dat het op dat moment niet uitmaakte wie jouw reis regelde, ook niet voor de persoon die het interview afnam, dat je dit interview afnam zonder voogd of andere vertrouwenspersoon, dat je deze verklaringen kort na een lange reis aflegde, dat je nog geen idee had over de asielpprocedure in België en dat je niet wist dat jouw verklaringen precies en gedetailleerd moesten zijn, volstaan niet als verschoning (CGVS, p. 28). Van een verzoeker om internationale bescherming – zelfs een minderjarige – mogen ten allen tijde

waarheidsgetrouwe verklaringen verwacht worden. Bovendien verklaarde je tijdens je later interview voor de DVZ dat jouw vader alles van jouw reis regelde (Verklaring DVZ, vraag 33). Dit staat lijnrecht tegenover je verklaring voor het CGVS dat jouw oom een deel van jouw reis regelde (CGVS, p. 22). Wanneer dit interview plaatsvond (04.11.2022) was je bovendien wel al geruime tijd in België en werd je wel bijgestaan door een voogd. Daarenboven ondertekenden zowel jij als je voogd jouw verklaringen op de DVZ ter goedkeuring nadat deze jou in het Pashtu werden voorgelezen. Jouw algemene geloofwaardigheid komt gelet op voorgaande in het gedrang.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Op zijn argumentatie inzake zijn vermeende kwetsbaarheid en de inhoud van de fiche MENA, werd reeds hoger ingegaan. Door eenvoudigweg de uitleg te herhalen die hij reeds bij het CGVS gaf, doet verzoeker verder op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van deze uitleg en zijn overige gezegden gedane, vaststellingen. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd overeind.

Verzoeker legde over zijn reisweg naar België overigens ook nog op andere vlakken tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf hij in de fiche MENA aan niet te weten wie de smokkelaar was. Bij de DVZ en bij het CGVS beweerde hij echter dat de smokkelaar K. heette. Verder gaf verzoeker in de fiche MENA aan dat hij na zijn vertrek ongeveer 5 maanden in Iran had verbleven, en dit in Teheran. Bij de DVZ gaf verzoeker echter aan dat hij slechts vier maanden in Iran verbleef en dat hij niet wist waar dit was, maar dat het *“Ergens buiten dichtbij de grens”* was. Bij het CGVS gaf verzoeker dan weer aan dat hij 3 tot 3,5 maand in Iran verbleef, en dit in Teheran. Ook gaf verzoeker bij de DVZ aan dat hij ongeveer een maand in Italië bleef. Bij het CGVS gaf hij aan dat hij daar twintig dagen bleef (administratief dossier, npo, p.9 en 22; verklaring DVZ, nr.33-34; fiche MENA).

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt nog verder ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker, nadat hij slechts bijna een jaar nadat hij zijn land van herkomst had verlaten toekwam in Italië, ondanks dat in deze lidstaat van de EU van hem vingerafdrukken werden genomen en ondanks dat hij aldaar wekenlang verbleef in een opvangcentrum, naliet om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Italië (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.23; info Dublin-Unit Italië). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en hierin zou volharden. Dat verzoeker naliet dit in Italië te doen, en dit na zijn land van herkomst reeds bijna een jaar eerder te hebben verlaten, en dat verzoeker ervoor koos om vervolgens via Frankrijk door te reizen naar België alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt geheel niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nagenoeg geen verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire, elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan of een ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

Vooreerst blijkt in dit kader dat verschillende van deze documenten van een uitermate dubieus allooi zijn. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Daarnaast stemmen de door jou overhandigde dreigbrieven van de taliban en de klacht van jouw vader niet overeen met jouw verklaringen. Jij stelt voor het CGVS dat eerst de bomaanslag plaatsvond tegen je vader. Je geeft aan dat dit één jaar voor de machtsovername gebeurde (CGVS, p. 14, 15 en 17). De machtsovername vond plaats in augustus 2021, bijgevolg kan – voortgaande op jouw verklaringen – aangenomen worden dat de bomaanslag tegen je vader in augustus 2020 plaatsvond. Jouw vader situeerde de aanslag evenwel op 18.03.1400 (Afghaanse kalender; 8 juni 2021), zoals blijkt uit de door jou ingediende

klacht. De anticriminaliteit-sectie van de politie van Nangarhar bevestigt de aanslag, maar situeert deze op 27 Jawza 1400 (Afghaanse kalender; 17 juni 2021), zoals eveneens blijkt uit de klacht. Het feit dat in de klacht van jouw vader twee verschillende data gebruikt worden over het tijdstip van de bomaanslag tegen je vader en dat deze data bovendien dermate verschillen van jouw verklaringen, duidt erop dat er hier geen geloof aan kan gehecht worden. Daarenboven stel je dat jouw vader de klacht niet indiende voor het verwond raken bij de bomaanslag maar wel voor de twee dreigbrieven die je vader kreeg (CGVS, p. 15). Dit komt echter niet overeen met de inhoud van de klacht. Er wordt in deze klacht evenwel met geen woord gerept over de twee dreigbrieven.

Jouw bewering dat de dreigbrieven pas verstuurd werden na de bomaanslag (CGVS, p. 15 en 19) valt verder niet te rijmen met het geheel aan data opgenomen in de dreigbrieven en de klacht die je voorlegde. Zoals hierboven reeds weergegeven wordt in de klacht van jouw vader de bomaanslag evenwel enerzijds op 8 juni 2021, anderzijds op 17 juni 2021 geplaatst. De dreigbrieven dateren evenwel van 20.09.1442 (Islamitische kalender; 2 mei 2021) en 05.11.1442 (Islamitische kalender; 15 juni 2021). Dat de door jou overhandigde documenten inhoudelijk incoherent zijn blijkt ten overvloede uit het attest van het ziekenhuis in Afghanistan waarin gesteld wordt dat je vader naar aanleiding van de bomaanslag in mizan 1399 (september/oktober 2020) ter verzorging werd opgenomen. Er kan aldus geen enkel geloof gehecht worden aan de door jou geschetste problemen van jouw vader.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd gelden.

Dat verzoeker verscheidene dermate dubieuze documenten neerlegde, werpt eveneens een smet op de bewijswaarde van de overige, door hem neergelegde documenten. Daarenboven blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map ‘landeninformatie’ in het administratief dossier dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde taskara’s en de badges, wapenkaart, werkdocumenten en attesten van verzoekers vader en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Dit maakt dat de bewijswaarde van de neergelegde documenten ernstig moet worden gerelativeerd. Verzoeker beaamt in het voorliggende verzoekschrift bovendien zelf volmondig dat *“Afghaanse documenten sowieso een beperkte bewijswaarde hebben”*. Bijgevolg kunnen de voormelde stukken en documenten op zich niet volstaan om te besluiten tot de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen en doen deze stukken en documenten geen afbreuk aan de concrete, hoger gedane vaststellingen. Dit geldt nog des te meer nu zich inzake de door verzoeker neergelegde badges en wapenkaart enkele vaststellingen opdringen. Vooreerst blijkt dat geen van deze stukken ook maar enig element bevat dat toelaat hun herkomst en hun authenticiteit te waarborgen of na te gaan. Zo is hierop nergens enige beveiliging aangebracht en bevatten deze kaarten geen magneetstrip, chips of handtekening. Bijgevolg kunnen zij in wezen door eenieder, om het even waar en om het even wanneer zijn aangemaakt. Voorts is het opvallend dat de eerste badge louter Engelstalige vermeldingen bevat. Dit is in de Afghaanse context en gelet op de aard van het vermeende beroep van verzoekers vader manifest ongeloofwaardig. De tweede badge lijkt dan weer erg onzorgvuldig te zijn aan- of nagemaakt, hetgeen blijkt uit de onvolledig weergegeven zin op de onderzijde van deze kaart. Op de wapenkaart is de vervaldatum in het Engels bovendien niet ingevuld. Ook bevat deze kaart in de hoofding de bevreemdende vermelding: *“National Director Security – National Director of Security of Nangarhar”*.

De door verzoeker neergelegde kopie van een foto, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, ook geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De stukken en documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota’s voegt, zoals vermeld *sub* 3.1.1. en 3.1.2., bevatten tot slot geen gegevens of elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 augustus 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT